

*Cum se împarte prada.
Pisica Elenei Udrea tace,
cotoiul altui deputat a sărit
pe fereastră*

An văzut, într-o poză dată la televizor, că o femeie, pe nume Elena Udrea, despre care se vorbește frecvent în casă, are și ea o pisică. Am încercat să iau legătura cu pisica ei, dar n-am reușit. Am aflat însă că femeia aceea care ținea pisica în poală a fost depozitată într-o cușcă pentru oameni, care se numește arest preventiv. În cuștile astea se spune că oamenii stau chiar mai înghesuși decât noi când ajungem în adăposturile la care ne duc hingherii. Cîinii știu mai bine decât noi care e viața din adăposturi. Din nenorocire, nu ne putem înțelege cu ei decât în momentele în care noi sau ei pășim cîte ceva nasol sau iremediabil.

Despre femeia aceea se spune că ar fi fost băgată în cușca pentru oameni fiindcă ar fi fost coruptă. Eu nu pot să înțeleg chestia asta. Adică cineva fură ceva, apoi vine la tine și îți dă o parte din ce a furat

ca să se pună bine cu tine? La noi, asta nu se întîmplă. Cînd furăm ceva, o facem numai pentru noi și pentru puii noștri.

Totuși, am remarcat pe aici, prin casă, că ceea ce știam eu nu e chiar singura variantă posibilă. Noi locuim aici, cum știți, și cu două cățele. De obicei ne ignorăm, dar din cînd în cînd n-avem cum să ne facem că nu ne cunoaștem. Noi ne suim pe masă, unde e mîncarea, ele rămîn jos, dar ne mîrîie. Așa că, atunci cînd ne luăm de pe masă ceea ce ne place, ele sar la noi să ne ia prada.

Poate că și corupția o fi ceva de soiul ăsta. Însă oamenii își complică viața cu atît de multe cuvinte, încît din discuțiile din casă nu pricep mare lucru. O să mai încerc să dialoghez cu pisica acestei femei care cică se ocupă de politică, la fel ca un vecin din blocul de lîngă noi. Țsta avea un cotoi vărgat de la care știu că stăpînul lui îl lua din cînd în cînd pe la întîlnirile cu alegătorii.

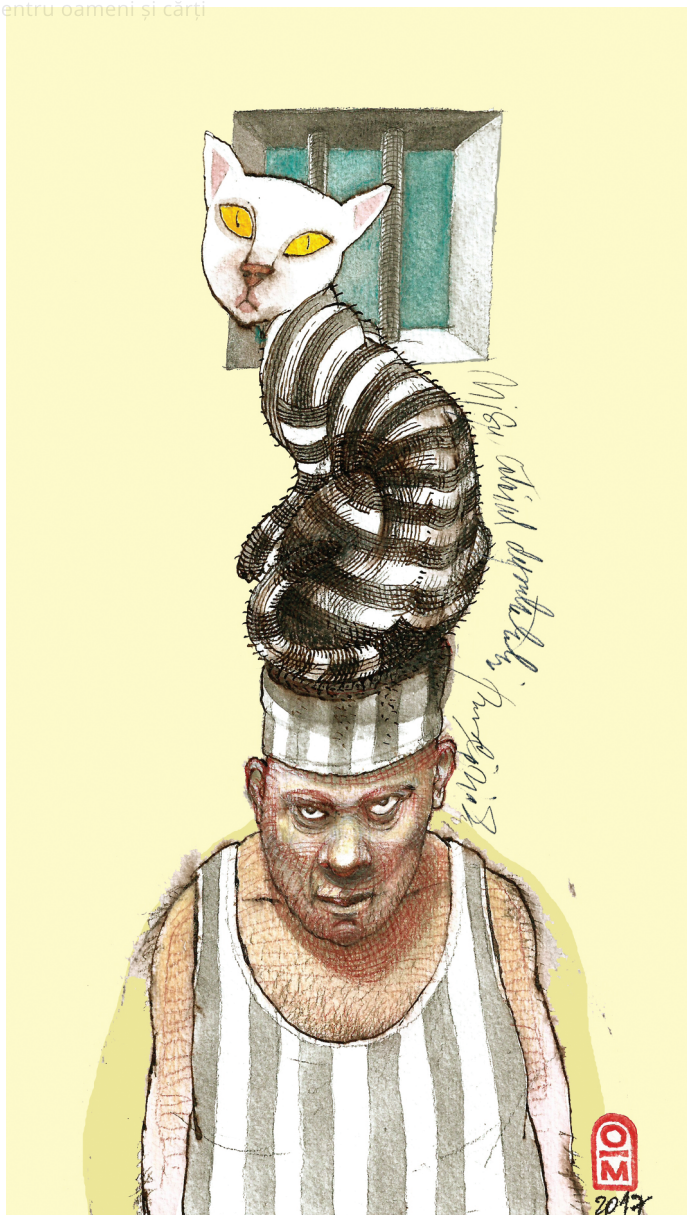
Pînă de curînd, cotoiul Mișu îi purta noroc stăpînului său, care îi cumpăra mîncăruri pentru pisici atît de scumpe, că mi se tăia răsuflarea de invidie cînd îmi povestea Mișu ce mîncîncă. În ultima vreme însă Mișu a încasat-o din ce în ce mai des de la stăpînul său, deputatul.

Bietul cotoi a mîncat o bătaie cruntă după ce stăpînul lui a trebuit să se ducă la DNA ca acuzat, ca și cum Mișu l-ar fi pîrît, nu prietenii deputatului. Atunci însă, punînd în balanță mîncărurile pe care le primea și bătaia pe care luat-o, Mișu mi-a comunicat că pierderea n-ar fi prea mare. Dar cînd stăpînul

lui a aflat că va fi băgat într-o cușcă pentru oameni, l-a fugărit pe Mișu prin casă trăgînd după el cu pistolul, ca să-și omoare ghinionul.

Mișu a sărit pe fereastră de la etajul patru. Și-a luat soarta în propriile labe. A devenit un cotoi liber. A mai slăbit de cînd trăiește pe cont propriu, dar încă se cunoaște pe blana lui strălucitoare că a avut un trecut de invidiat.

O s-o mai caut pe pisica femeii ăleia.

Călătoria clandestină

În amintirea primei mele expediții, aia în care m-au luat de pe șosea Petre și Daniela, îmi plac călătoriile. Chiar și cele pe care oamenii le fac în mașinile lor, închipuindu-și că se mișcă, deși stau pe loc, așezați pe scaunele din automobil. Cristian și Daniela au de mulți ani o mașină Logan de care au început să se mire că mai merge bine.

M-am prins că voiau să plece amândoi într-o călătorie fiindcă băgau pe rînd diverse lucruri într-o valiză și vorbeau mai tare ca de obicei, de parcă voiau să fie siguri că au vîrît diverse chestii în cutia aia cu multe fermoare. Cînd au ieșit din casă, m-am luat după ei. După ce Cristian a deschis ușa din spate a mașinii, ca să pună valiza pe banchetă, m-am strecurat înăuntru.

Oamenii nu observă decît ceea ce își închipuie că ar putea vedea. Și, cînd e vorba de bancheta din spate a mașinii lor, singurele lucruri care-i interesează sînt bagajele pe care și le-au luat. Știu asta de la o pisică pe care stăpîinii ei o iau în călătorii. Ea mi-a explicat că pentru a căpăta un asemenea drept mai întîi trebuie să pătrunzi în automobil prin efracție.

Și că trebuie să treci neobservată cît mai mult timp după aceea, ca să nu te trezești că ești dusă înapoi acasă. Așa că mai întîi am stat pe jos, unde mirosea a pantofii unei femei necunoscute și a gogoșari. Gogoșarii i-am văzut în casă, pantofii poate că-i aparțineau vreuneia dintre pacientele Danielei sau asistentei sale de la cabinet. Nu-mi plăcea acolo, jos. Auzeam zgomote de tot felul a căror cauză nu puteam s-o identific. Și o voce de femeie care nu-mi ieșea la socoteală.

Cînd m-am suit pe banchetă, m-a simțit Cristian, care voia să ia de acolo, pe pipăite, sticla cu apă minerală și a dat cu degetele de mine. Ajunseseră atît de departe, încît se întrebau amîndoi dacă la hotel o să mă primească și pe mine. Cristian are prieteni la Iași. Deci, zice, dacă la hotel n-o primesc pe Chioara, om găsi noi la cine s-o lăsăm. Așadar, m-am așezat pe valiză ca să văd pe unde mergem. Vocea care nu-mi ieșea la socoteală ieșea din telefonul lui Cristian și îi învăța pe unde s-o ia. La stînga, la dreapta sau să meargă drept înainte pînă la un sens giratoriu unde trebuiau s-o apuce pe prima, a doua sau a treia ieșire. Ploua și începuse să se întunece. Simțeam cînd treceam prin sate. Daniela mergea mai încet. Țara asta e plină de sate pe drumul către Iași.

Se întunecase de tot cînd vocea femeii care ieșea din telefonul lui Cristian i-a anunțat că am ajuns la Vaslui. Suna convingător. Ia-o pe colo, ia-o pe dincolo; Daniela se lua după ea. Pînă ajunge pe un drum înfundat, unde femeia din telefon îi spune: